

11 Minimumstandaard

11.1 Inleiding

Om een zo hoogwaardig mogelijk afvalbeheer te bereiken, zijn in het LAP minimumstandaarden vastgesteld. De minimumstandaard geeft de minimale hoogwaardigheid aan van de verwerking van een bepaalde afvalstof of categorie van afvalstoffen en is bedoeld om te voorkomen dat afvalstoffen laagwaardiger worden verwerkt dan wenselijk is.

De standaard is dus een invulling van de afvalhiërarchie voor afzonderlijke (categorieën van) afvalstoffen en vormt op die manier een referentieniveau bij de vergunningverlening voor afvalbeheer. Vergunningen worden in principe alleen verleend als de aangevraagde activiteit minstens even hoogwaardig is als de minimumstandaard, dat wil zeggen als de activiteit een milieudruk veroorzaakt die gelijk is aan of minder is dan die van de minimumstandaard.

Bij het vaststellen van de minimumstandaarden zijn de volgende aspecten in beschouwing genomen: milieueffecten, kosten, haalbaarheid, uitvoerbaarheid, consequenties voor grensoverschrijdend transport van afvalstoffen, de hanteerbaarheid en effectiviteit bij vergunningverlening en de stimulans die uitgaat voor de afvalverwerkingssector tot het verhogen van het milieurendement van de verwerking en de ontwikkeling van nieuwe technieken.

In dit hoofdstuk worden de soorten minimumstandaard behandeld, wordt ingegaan op de betekenis van de minimumstandaard voor de vergunningverlening en wordt de procedure aangegeven indien men wil afwijken van een standaard. Ook wordt aandacht besteed aan de relatie tussen de minimumstandaard en de referentie documenten met best beschikbare technieken / BBT-conclusies (BREF's) die zijn opgesteld in het kader van de Richtlijn industriële emissies (RIE).

In bijlage 6 van dit LAP is per afzonderlijke (categorie van) afvalstoffen aangegeven welke minimumstandaard geldt. De onderbouwing van de afzonderlijke standaarden is opgenomen in de LAP-achtergrondinformatie.

11.2 Relatie tussen minimumstandaard en de Richtlijn industriële emissies (RIE)/BREF's

De Richtlijn industriële emissies (RIE) verplicht de lidstaten van de EU om grote milieuvervuilende bedrijven te reguleren door een integrale vergunning gebaseerd op de beste beschikbare technieken / BBT-conclusies.

Met de 'beste beschikbare technieken / BBT-conclusies' worden (kort gezegd) bedoeld de activiteiten en exploitatiemethoden waarmee de emissies en effecten op het milieu in zijn geheel te voorkomen zijn, of, wanneer dat niet mogelijk blijkt, algemeen te beperken zijn.

Best beschikbare techniek in de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht

“beste beschikbare technieken: voor het bereiken van een hoog niveau van bescherming van het milieu meest doeltreffende technieken om de emissies en andere nadelige gevolgen voor het milieu, die een inrichting kan veroorzaken, te voorkomen of, indien dat niet mogelijk is, zoveel mogelijk te beperken, die – kosten en baten in aanmerking genomen – economisch en technisch haalbaar in de bedrijfstak waartoe de inrichting behoort, kunnen worden toegepast, en die voor degene die de inrichting drijft, redelijkerwijs in Nederland of daarbuiten te verkrijgen zijn; daarbij wordt onder technieken mede begrepen het ontwerp van de inrichting, de wijze waarop zij wordt gebouwd en onderhouden, alsmede de wijze van bedrijfsvoering en de wijze waarop de inrichting buiten gebruik wordt gesteld;”

De 'beste beschikbare technieken / BBT-conclusies' worden beschreven in BREF's, de BBT REFerentie documenten. Verticale BREF's beschrijven de beste beschikbare technieken voor een bepaalde industrie, zoals raffinaderijen, grote stookinstallaties en de voedingsmiddelen- en zuivelindustrie. Horizontale BREF's beschrijven de beste beschikbare technieken voor bepaalde processen die in meerdere branches worden gebruikt, zoals verbranding van (gevaarlijk) afval, afvalbehandeling, monitoring en energie efficiëntie. De BREF's zijn in de bijlage van de Regeling Omgevingsrecht aangewezen als documenten waarmee rekening moet worden gehouden bij het bepalen van de BBT.

Bij het vaststellen van de minimumstandaarden in dit LAP is rekening gehouden met de van toepassing zijnde BREF's. In de LAP-achtergrondinformatie is waar nodig aangegeven welke BREF op bepaalde (categorieën van) afvalstoffen van toepassing is en hoe deze zich verhoudt tot de minimumstandaard.

11.3 Vergunningverlening

Bij het beoordelen van nieuwe vergunningaanvragen voor het verwerken van afvalstoffen en bij verlenging of wijziging (van de verwerkingstechniek) van bestaande vergunningen van afvalverwerkende inrichtingen, dient het bevoegd gezag onder meer te toetsen aan de minimumstandaard die voor de betreffende (categorie van) afvalstoffen is vastgesteld. De minimumstandaarden zijn zodanig geformuleerd en toegelicht, dat voor de vergunningverlener duidelijk is wanneer een vergunning wel of niet kan worden verleend, gewijzigd (als het gaat om de verwerkingstechniek) of verlengd.

Omdat de minimumstandaard is bedoeld als harmoniserend instrument is het ongewenst dat bij vergunningverlening verdergaande eisen worden gesteld dan de in dit LAP opgenomen minimumstandaarden. Dit geldt niet als de aanvraag voor een vergunning zelf voorziet in een verwerkingswijze die verder gaat dan de minimumstandaard.

In deze paragraaf worden enkele aspecten van de minimumstandaard nader toegelicht. Indien noodzakelijk wordt aan deze aspecten in de LAP-achtergrondinformatie specifieke invulling gegeven.

11.3.1 Toetsen aan de minimumstandaard

De algemene lijn is dat geen vergunningen worden verleend, gewijzigd of verlengd voor afvalbeheervormen en -technieken die laagwaardiger zijn dan de in dit LAP vastgestelde minimumstandaarden.

- Voor het beoordelen van de hoogwaardigheid is in beginsel de afvalhiërarchie uitgangspunt, ofwel wanneer een afvalstof volledig op dezelfde of een hoger niveau van de hiërarchie wordt verwerkt als voorgeschreven, voldoet de betreffende beheervorm aan de minimumstandaard en kan het worden vergund.
- In specifieke gevallen is verwerking op een hoger niveau van de afvalhiërarchie dan is voorgeschreven toch niet toegestaan (bijvoorbeeld om esthetische redenen zoals bij ziekenhuisafval) of alleen onder voorwaarden toegestaan (bijvoorbeeld dat het niet leidt tot verspreiding van bepaalde componenten in het milieu). Dergelijke beperkingen zijn in de minimumstandaarden van het LAP opgenomen.
- In sommige gevallen is niet direct duidelijk of een voorgenomen beheervorm even hoogwaardig of hoogwaardiger is dan de minimumstandaard. Dit kan samenhangen met de wijze waarop de minimumstandaard is geformuleerd, maar ook met het feit dat de voorgenomen afvalsamenstelling sterk afwijkt van de gemiddelde situatie. In het algemeen dient dan middels een LCA een vergelijking gemaakt te worden met de minimumstandaard (zie volgende subparagrafen).

11.3.1.1 Soorten minimumstandaard en de betekenis voor vergunningverlening

De minimumstandaard kan op verschillende manieren worden ingevuld:

1. Als een overkoepelende afvalbeheervorm: nuttige toepassing (de niveaus b t/m d van de afvalhiërarchie uit de Wet milieubeheer, zie ook paragraaf 5.2) of verwijdering (niveau e).
 - *Is de minimumstandaard voor een afvalstof nuttige toepassing dan kunnen alle beheerwijzen die aan te merken zijn als nuttige toepassing worden vergund. Verwijdering (niveaus e1 en e2) is niet toegestaan. Het is ook niet toegestaan om beheervormen te vergunnen waar een groot deel van de afvalstof nuttig wordt toegepast, maar tevens een klein deel wordt verwijderd (storten of verbranden); een minimumstandaard 'nuttige toepassing' betekent 100% nuttige toepassing. Wel mogen mengvormen van nuttige toepassing worden vergund, dus bijvoorbeeld sorteren gevolgd door recycling van een deel en inzet als brandstof van de rest.*
2. Als een niveau van de afvalhiërarchie, bijvoorbeeld binnen nuttige toepassing onderscheid maken in voorbereiding voor hergebruik, recycling of een vorm van andere nuttige toepassing (niveaus b t/m d van de afvalhiërarchie).
 - *Is de minimumstandaard voor een afvalstof recycling, dan kunnen voor die afvalstof de niveaus b (voorbereiden voor hergebruik b) en c (recycling) van de afvalhiërarchie worden vergund, inclusief combinaties daarvan. Niveaus d (andere nuttige toepassing) en e1 en e2 (verbranden als verwijdering en storten) worden niet vergund. Ook beheervormen waarin uiteindelijk een deel van de afvalstof wordt ingezet als brandstof of wordt verwijderd mogen niet worden vergund.*
 - *Is de minimumstandaard storten, dan mogen alle beheervormen worden vergund, tenzij de minimumstandaard specifieke beperkingen kent.*

3. Als een niveau van de afvalhiërarchie, met daaraan gekoppeld een minimaal te behalen milieuprestatie. De minimumstandaard kan bijvoorbeeld zijn nuttige toepassing waarvan minimaal X% recycling, recycling met gelijktijdige vernietiging van bepaalde componenten, etc.
4. In de vorm van een specifieke verwerkingsmethode, bijvoorbeeld destillatie.
 - *Dit betekent dat de specifieke methode (in dit geval destillatie) kan worden vergund. Voor andere verwerkingsmethoden moet eerste worden aangetoond dat zij minimaal even hoogwaardig is. Hier wordt in de subparagraaf 11.3.1.2 op ingegaan*

11.3.1.2 De minimumstandaard en het instrument LCA

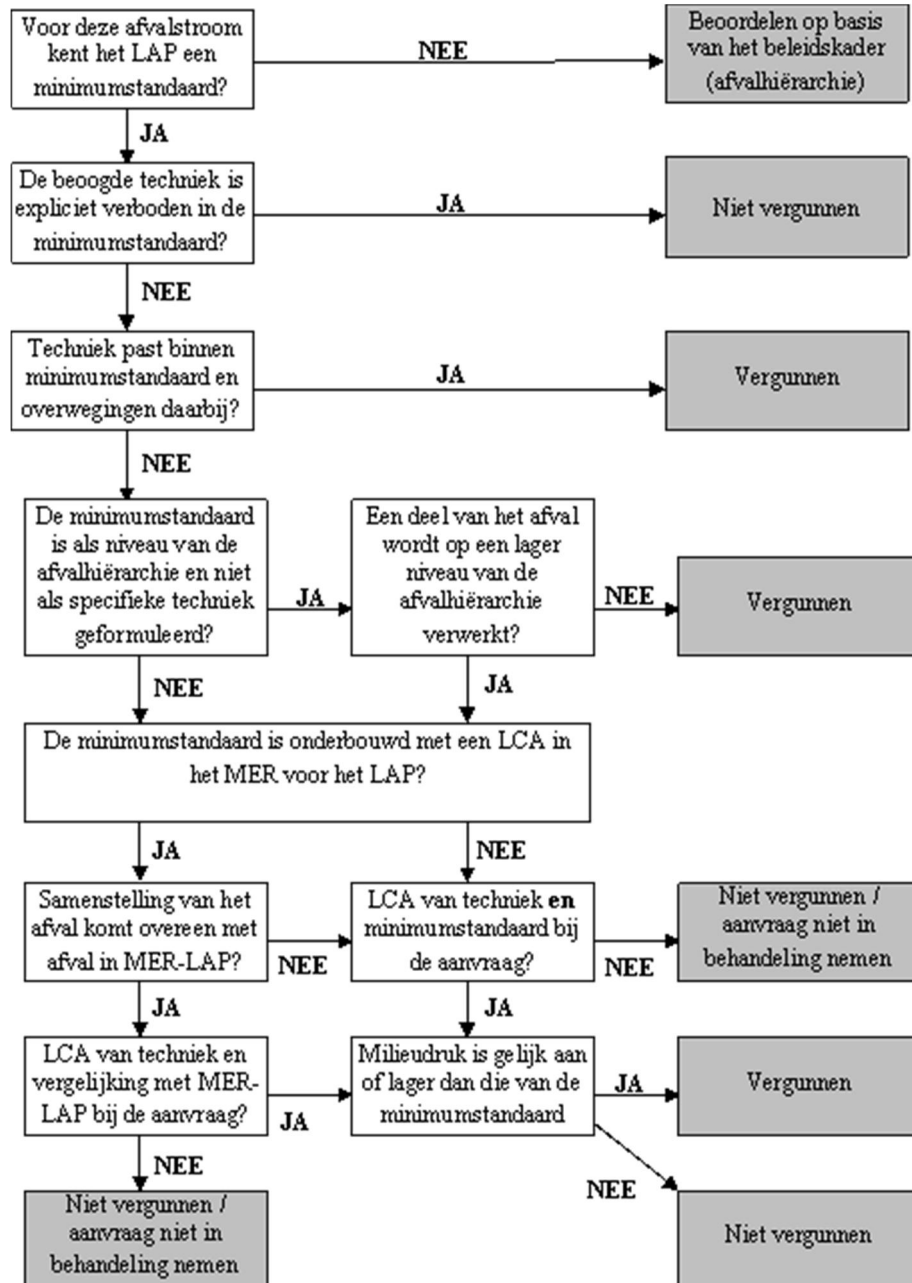
Ter onderbouwing van bepaalde (dus niet alle) minimumstandaarden zijn in het MER van het eerste LAP de milieueffecten vergeleken van bij specifieke afvalstoffen horende afvalbeheervormen en/of -technieken. Dit is waar mogelijk gebeurd door middel van kwantitatieve levenscyclusanalyses (LCA's) volgens de methode van het Centrum Milieukunde Leiden (CML2). Indien onvoldoende kwantitatieve gegevens van technieken beschikbaar waren, is een kwalitatieve analyse uitgevoerd. De milieueffecten zijn waar mogelijk vergeleken op de milieu- en LCA-thema's.

Als de handeling uit een vergunningaanvraag niet overeenkomt met de geldende minimumstandaard in het LAP en ook niet zondermeer voor vergunningverlening in aanmerking komt omdat het geheel op een hoger niveau van de afvalhiërarchie ligt (zie paragraaf 11.3.1.1), moet worden bepaald of de handeling minstens even hoogwaardig is als de minimumstandaard. De wijze waarop dat moet gebeuren, is afhankelijk van de wijze waarop de minimumstandaard is vastgesteld. Hierbij zijn de volgende situaties te onderscheiden:

- zowel de methode die als minimumstandaard is vastgesteld als de door een vergunningaanvrager voorgenomen activiteit zijn meegenomen in het MER-LAP. In dit geval volgt uit het MER-LAP of de voorgenomen activiteit ten minste even hoogwaardig is als de minimumstandaard;
- de methode die als minimumstandaard is vastgesteld is meegenomen in het MER-LAP, maar de door een vergunningaanvrager voorgenomen activiteit niet. In dit geval dient de aanvrager via een LCA aan te tonen dat de voorgenomen activiteit ten minste even hoogwaardig is als de minimumstandaard;
- de minimumstandaard en de aangevraagde handeling zijn geen van beiden meegenomen in het MER-LAP. Net als in het vorige geval, dient met een LCA te worden aangetoond dat de voorgenomen activiteit ten minste even hoogwaardig is als de minimumstandaard. Deze LCA dient bij voorkeur kwantitatief te zijn. Als een kwantitatieve LCA niet mogelijk is, bijvoorbeeld omdat een aanvrager niet over informatie kan beschikken die in het bezit is van een ander bedrijf, kan worden volstaan met een kwalitatieve onderbouwing.

11.3.1.3 Toetsen van een initiatief aan het LAP in schema

Onderstaand is hetgeen in voorgaande twee subparagrafen is beschreven nog eens samengevat in de vorm van een beslisschema

11.3.1.4 Het uitvoeren van een LCA en het beoordelen daarvan

Bij het opstellen van een LCA dient de aanvrager gedurende de looptijd van het LAP (2009-2015) dezelfde LCA-methode toe te passen als de methode die voor het onderbouwen van de minimumstandaard is toegepast. Dit betekent dat dezelfde milieuthema's moeten worden meegenomen, dezelfde normalisatiewaarden moeten worden aangehouden, dezelfde weegvormen en weegfactoren moeten worden gehanteerd en dat eenzelfde wijze van alloceren van emissies moet worden toegepast. Vergunningaanvrager en bevoegd gezag kunnen daarom beschikken over alle (achtergrond)gegevens, berekeningen en ingreeptabellen die voor het MER-LAP zijn verzameld en opgesteld.

Bij het beoordelen van een LCA en het vergelijken van een aangevraagd initiatief met de minimumstandaard is in beginsel weegvorm 2 uit MER-LAP de doorslaggevende manier om naar de milieuscore te kijken.

LCA-ontwikkelingen

De in MER-LAP gehanteerde LCA-methode is gebaseerd op de door het Centrum voor Milieukunde in Leiden ontwikkelde CML2. Gedurende de looptijd van dit LAP blijven de daarmee berekende milieuscores en de daarbij gebruikte normalisatiefactoren en weegvormen het referentiekader voor het toetsen aan de minimumstandaard.

Wel hebben zich sinds het opstellen van MER-LAP op LCA-gebied de nodige ontwikkelingen voorgedaan. Er zijn nieuwe methoden ontwikkeld zoals ReCiPe en ILCD. Deze maken dat de gebruikte CML2-methode wat begint te verouderen. Ook hebben er op enkele gebieden technologische ontwikkelingen voorgedaan die betekenen dat de voor MER-LAP gebruikte rendementen en emissies op sommige punten tegen het licht gehouden moeten worden.

In 2012/2013 zijn al voorstudies gedaan om de LCA's uit MER-LAP te actualiseren. De eerste indruk is dat deze nieuwe inzichten voor de conclusies die uit de uitgevoerde LCA's zijn getrokken niet heel veel verschil maken. Om die reden blijven de LCA's uit MER-LAP vooralsnog de referentie.

Wel wordt de komende tijd in meer detail naar de verschillende LCA-methoden gekeken en worden de effecten van andere emissies en rendementen in meer detail geanalyseerd. In 2014 of 2015 gaat dit leiden tot een modernisering van de LCA's uit MER-LAP en tot een discussie over welke LCA-methode het meest geschikt is om binnen het afvalbeleid de methode CML2 op te volgen.

Als nieuwe inzichten of gegevens daartoe aanleiding geven, kan voor specifieke vergelijkingen wel al van de uitgangspunten van het MER-LAP worden afgeweken. Indien goed gemotiveerd, kunnen andere emissies, procesbeschrijvingen of rendementen worden gebruikt dan in het MER-LAP. Voor meer details wordt verwezen naar het MER-LAP. Een andere LCA-methode is echter pas aan de orde wanneer het in het kader '**LCA-ontwikkelingen**' genoemde discussie over dat onderwerp is gevoerd.

Als voor de vaststelling van een minimumstandaard een vergelijking is gemaakt met behulp van een LCA, dan kan de standaard alleen als referentie worden gehanteerd voor verwerkingswijzen waarmee afval wordt verwerkt met een samenstelling zoals gehanteerd in het MER-LAP. Is bij een vergunningaanvraag sprake van een andere afvalsamenstelling dan in het MER-LAP is gebruikt, dan moet de aanvrager aantonen dat de milieudruk van de verwerking van het afval met de afwijkende samenstelling volgens de aangevraagde verwerkingsmethode gelijk of lager is dan verwerking van het afval met de afwijkende samenstelling volgens de minimumstandaard. Dit betekent dat de aanvrager ook de minimumstandaard moet doorrekenen met de afwijkende afvalsamenstelling. Deze herberekende minimumstandaard vormt dan de referentie voor de beoordeling van de aangevraagde verwerkingsmethode.

Bij het beoordelen van een vergunningaanvraag dient het bevoegd gezag ook rekening te houden met de in de LAP-achtergrondinformatie aangegeven

overwegingen die bij de vaststelling van de minimumstandaard een rol hebben gespeeld.

Als het bevoegd gezag na toetsing van de vergunningaanvraag van mening is dat de aangevraagde handeling minstens even hoogwaardig is als de minimumstandaard, kan de vergunning worden verleend. Er is dan geen sprake van een afwijking van het LAP.

Als men van mening is dat de aangevraagde handeling minder hoogwaardig is dan de minimumstandaard, wordt de vergunning in principe niet verleend. Is het bevoegd gezag voornemens om een laagwaardigere handeling toch te vergunnen, dan is sprake van afwijken van het LAP. In dat geval dient de procedure uit paragraaf 3.7 te worden gevolgd.

Bij het beoordelen van vergunningaanvragen, met name als het gaat om LCA's en het al dan niet afwijken van de minimumstandaard, kan het bevoegd gezag ondersteuning en advisering vragen aan de uitvoeringsorganisatie Rijkswaterstaat Leefomgeving. Het gaat in een dergelijk geval uitdrukkelijk om een inhoudelijke ondersteuning, wat geen consequenties heeft voor een eventuele latere advisering aan het ministerie van IenM over een voornemen tot afwijken van het LAP. Om deze ondersteunende en adviserende rol optimaal te kunnen uitvoeren, informeert het bevoegd gezag de uitvoeringsorganisatie Rijkswaterstaat Leefomgeving over elke vergunningaanvraag waarin met een LCA een vergelijking is gemaakt met een minimumstandaard uit het LAP. Hierdoor wordt tevens bereikt dat zoveel mogelijk uniformiteit wordt verkregen bij het beoordelen van vergunningaanvragen.

11.3.1.5 De positie van de R1-AVI

Voor diverse afvalstromen is de minimumstandaard vastgesteld op 'nuttige toepassing'. Dat betekent dat voor die afvalstoffen alle vormen van nuttige toepassing zijn toegestaan, dus zowel recycling als de inzet van die afvalstoffen als brandstof of als overige vormen van nuttige toepassing. Het verbranden van die afvalstoffen als vorm van verwijdering, dus het verbranden in een D10-AVI, is niet toegestaan.

Door de eerste en tweede wijziging van het LAP heeft een aantal (lijnen van) AVI's de status van installatie voor nuttige toepassing gekregen. Dat betekent dus dat die zogenaamde R1-AVI's daarna ook die afvalstoffen mogen verbranden waarvan de minimumstandaard 'nuttige toepassing' is.

De betreffende minimumstandaarden zijn bij de eerste en tweede wijziging niet aangepast. De Kaderrichtlijn afvalstoffen zegt immers dat een AVI bij een bepaalde milieuprestatie recht heeft op de kwalificatie 'nuttige toepassing'. Het is dan niet logisch om vervolgens de minimumstandaarden van bepaalde afvalstoffen zodanig aan te passen dat die afvalstoffen nog steeds niet mogen worden verbrand in de AVI's die zich installatie van nuttige toepassing mogen noemen en wel in andere installaties die ook als R1-installaties worden aangemerkt, tenzij er zwaarwegende redenen zijn een standaard wel aan te passen. Ten tijde van de eerste en tweede wijziging van het LAP waren die redenen er niet.

Concreet betekent dit dus dat de handeling in een R1-AVI wordt beschouwd als een vorm van 'andere nuttige toepassing', ook al was dit op het moment van het formuleren van de minimumstandaarden nog een handeling van verwijdering.

11.3.2 *De minimumstandaard bestaat uit meerdere stappen*

Een minimumstandaard kan uit meerdere stappen bestaan: bewerking A, gevolgd door bewerking B, enz. Een bedrijf krijgt in principe vergunning als het alle stappen uitvoert op een ten minste even hoogwaardige beheerwijze (voor toetsing zie paragrafen 11.3.1). De bedoeling van de betreffende minimumstandaard is immers dat de afvalstof in kwestie alle stappen doorloopt en niet slechts een deel ervan.

Een bedrijf kan ook vergunning krijgen als het slechts een deel van een minimumstandaard uitvoert.

In het eerste LAP werd daarbij nog als voorwaarde gesteld dat dan in de vergunning een sturingsvoorschrift wordt opgenomen, waarin wordt voorgeschreven dat het bij de vergunde handeling resulterende materiaal moet worden afgegeven aan een bedrijf dat de volgende of een minstens even hoogwaardige handeling van de betreffende minimumstandaard uitvoert.

Een algemene voorwaarde voor het opnemen van sturingsvoorschriften is geen onderdeel meer van dit tweede LAP. De reden daarvoor is dat andere onderdelen van het LAP, met name het hoofdstuk mengen en de minimumstandaarden, en economische factoren er voor zorgen dat er geen ongewenste vervolgstappen zullen optreden. Daar waar opnemen van sturingsvoorschriften nog wel noodzakelijk wordt geacht, is dit expliciet in de betreffende sectorplannen opgenomen.

Gebruik van sturingsvoorschriften

Een sturingsvoorschrift wordt opgenomen om te bewerkstelligen dat de afvalstof, met name als de verwerking via meerdere inrichtingen verloopt, conform de voor die afvalstof geldende minimumstandaard wordt verwerkt.

Uit jurisprudentie blijkt dat in een sturingsvoorschrift niet slechts kan worden bepaald dat een afvalstof moet worden afgegeven aan een daartoe erkende verwerker, aan een daartoe vergunde inrichting of woorden van gelijke strekking. In artikel 10.37, tweede lid, van de Wm is immers al geregeld aan welke personen een afvalstof mag worden afgegeven.

Wel kan in een voorschrift worden vastgelegd dat de vergunninghouder ervoor moet zorgen dat de afvalstof wordt afgeven aan inrichting of persoon die er op zijn beurt voor zorg draagt dat die afvalstof conform de geldende minimumstandaard wordt verwerkt. Een sturingsvoorschrift is dus een aanvulling op art. 10.37 Wm, nodig om een doelmatig beheer van de betreffende afvalstof te realiseren.

11.3.3 *Bewerkingsstappen die niet tot de minimumstandaard behoren*

Het kan voorkomen dat een afvalstof een of meer bewerkingen ondergaat die geen invloed hebben op de latere, gewenste verwerking van die afvalstof. Hierbij kan bijvoorbeeld worden gedacht aan verkleinen en/of persen voor het transport van de betreffende afvalstof. Dergelijke bewerkingen zijn niet in de minimumstandaard opgenomen, omdat ze niet noodzakelijk zijn voor de verdere verwerking. Ondanks dat dergelijke handelingen niet aan de minimumstandaard voldoen, mogen ze wel worden vergund. Om te vermijden dat ongewenste voorbewerkingen worden uitgevoerd, is waar nodig in de LAP-achtergrondinformatie aangegeven welke

voorbewerkingen die geen onderdeel van de minimumstandaard zijn niet zijn toegestaan.

11.3.4 *Een (nog) niet in Nederland operationele techniek als minimumstandaard*

Het is mogelijk om een minimumstandaard op te nemen die is gebaseerd op een techniek, terwijl deze techniek (nog) niet in Nederland maar wel in het buitenland operationeel is. Dit kan in twee gevallen:

1. Er is een concrete verwachting dat deze techniek gedurende de geldingsduur van het LAP (2009-2015) in Nederland kan worden gerealiseerd. In dat geval wordt geen of slechts een tijdelijke vergunning verleend om afvalstoffen op een laagwaardigere manier dan de minimumstandaard te beheren. In de sectorplannen waar dit van toepassing is, wordt expliciet aangegeven hoe in de overgangperiode moet worden gehandeld.
2. Er is geen concrete verwachting dat de techniek in Nederland wordt gerealiseerd (bijvoorbeeld uit het oogpunt van schaalgrootte), maar de bestaande situatie is dat de betreffende Nederlandse afvalstoffen reeds naar de buitenlandse installatie worden uitgevoerd. In dat geval bevestigt de minimumstandaard de huidige wijze van afvalbeheer en zijn er geen extra kosten verbonden aan het voldoen aan de minimumstandaard. Voorbeeld hiervan is de verwerking van batterijen.

11.4 **De minimumstandaard in internationaal perspectief**

Bij het vaststellen van de minimumstandaarden in het LAP is rekening gehouden met de hoogwaardigheid van afvalbeheer in het buitenland en de mogelijke consequenties voor grensoverschrijdend transport van afvalstoffen van een afvalstof. De reden daarvoor is de volgende. Indien een ontdoener een afvalstof voor nuttige toepassing wil uitvoeren naar een installatie in een andere lidstaat van de Europese Unie en die installatie heeft een vergunning om de betreffende afvalstof te verwerken, dan kan Nederland daar slechts in zeer beperkte mate bezwaar tegen maken. Nederland kan de eigen minimumstandaard namelijk niet hanteren als toetsingskader voor dergelijke overbrenging vanuit Nederland. Wel kan eventueel krachtens de EVOA bezwaar worden gemaakt, indien naar de mening van het bevoegd gezag de nuttige toepassing in het buitenland uit economisch en milieutechnisch oogpunt niet te rechtvaardigen is.

Het hiervoor staande betekent dat verwerking in het buitenland kan plaatsvinden volgens een minder hoogwaardige vorm van nuttige toepassing dan is voorzien in de minimumstandaard in het LAP. Desondanks schrijven enkele minimumstandaarden uit het LAP voor een aantal afvalstoffen een hoogwaardiger afvalbeheer voor dan wat is voorgeschreven in andere lidstaten van de Europese Unie.

Dit kan het gevolg zijn van zwaarwegende lokale of nationale milieuaspecten in Nederland of omdat Nederland in die gevallen vasthoudt aan een voorbeeldwerking bij het ontwikkelen van internationale eisen.

Zoals in paragraaf 11.3 is aangegeven, zijn in het kader van de Richtlijn industriële emissies (RIE) BREF's opgesteld, waarin de beste beschikbare technieken / BBT-conclusies worden beschreven. Bij vergunningverlening moet rekening worden gehouden met deze BREF's.

De BREF's, maar ook andere Europese milieuregelgeving, zorgen er voor dat het verschil in milieubelasting door vergelijkbare bedrijven in verschillende landen minder wordt. De kans dat afvalbeheer in het buitenland plaatsvindt in installaties die aan minder strenge milieu-eisen voldoen dan in Nederland, wordt kleiner.